

ad. 3. Paa Finantslovsforslaget for 1877—78 er opført 6,000 Kr. Da Udgifterne i Finantsaaret 1876—77 imidlertid have andraget 7,817 Kr. 71 Øre, har man ikke troet at kunne opføre et mindre Beløb end 8,000 Kr.

ad. 4. Samme Beløb som for indeværende Finantsaar.

ad. 5. I Righed med hvad der fandt Sted i Anledning af den internationale Udstilling i Wien i Aaret 1873 (jfr. Lov om Løslægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873 § 9 Nr. 23) har man troet ved det foreliggende Finantslovsforslag at burde søge bevilget et særligt Beløb til Anvendelse til Reiseunderstøttelser navnlig for ubemidlede dygtige Haandværkere og andre Industridrivende, som maatte ønske at besøge den til næste Aar berammede Verdensudstilling i Paris. Det opførte Beløb af 10,000 Kr. er af samme Størrelse som det, der i det nævnte Diemed blev bevilget i Anledning af Udstillingen i Wien.

ad. 6. Udgifterne til Vedligeholdelsesarbejder ved Frederik den VII's Kanal have i Finantsaaret 1876—77 ialt udgjort 23,263 Kr. 42 Øre.

Indtægterne have i samme Tidrum udgjort 15,902 Kr. 28 Øre, hvortil imidlertid endnu kommer et Beløb af 12,846 Kr. 97 Øre, som ere afholdte af Reserveconden.

Som det nemlig i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget for 1876—77, jfr. Rigsdagstidenden for 1875—76 Tillæg A. Sp. 391—92, er oplyst, var det Meningen, at det i Finantsaaret udførte Arbejde ved Fortsættelsen af den i 1875—76 paabegyndte Ombygning af Bolkværkerne paa den søndre Side af Østre Kanalhavn skulde bæres af Reserveconden og de til det nævnte Arbejde medgaaende Udgifter til Beløb som anført 12,846 Kr. 97 Øre, ere derfor af Reservecondens Midler indbetalte i Statskassen.

Kanalens Overflod bliver i Genhold hertil 5,485 Kr. 83 Øre.

Naar fra dette Beløb drages 50 pCt., som foreslaas henlagte til Kanalens Reservecond, bliver til Rest 2,742 Kr. 92 Øre, hvoraf $\frac{1}{3}$ eller 914 Kr. 31 Øre i Genhold til § 4 i Lov af 8de Marts 1856 vil være at fordele mellem de Kommuner, der i sin Tid have deltaget i Kanalens Anlæg.

ad. 7. a. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Foranstaltninger til at hindre Odelæggelser fra Vesterhavet har den af Indenrigsministeriet til Undersøgelse af Forholdene paa Sjællands Vestkyst nedsatte Kommission udtalt, at den nærmeste Hovedopgave bør være at tilvejebringe Sikring af Limfjordsstangen. Kommissionen har i saa Henseende henledt Opmærksomheden paa, at hele Thyborøn- og Algertangen eller en Strækning af $2\frac{1}{2}$ Mil ved gjentagne Oversvømmelser er ødelagt og paa Grund af Strømningen ind ad Thyborønkanalen er i betydeligt stærkere Afbræk end den øvrige Del af Kysten, hvorved Landets Kontur er forandret saaledes, at der dannes en flad Bugt, der forløber ind i Bredningen gennem Kanalen. Før Thyborønkanalens Dannelse havde Kysten ikke denne Bugt, og naar Kanalen lukkes, hvilket maa antages i Tidernes Løb at ville ske, vil sandsynligvis Bugten atter tilfælde, og Landet erholde sin oprindelige jævne Kontur. Da der er Udsigt til, at Naturen selv vil hjælpe hertil, vil det ikke være rigtigt at anlægge permanente Beskyttelsesarbejder paa denne Strækning, før Kysten er restitueret eller har erholdt sin normale Kontur. Paa en saadan Restituering af Kysten bør Beskyttelserne derfor rettes. Det vilde nemlig formentlig være urigtigt at overlade Tangen til sin Stjæbne og Intet foretage imod den Aar for Aar tiltagende Nivellering og Odelæggelse, som Havet forarsager. Efterat Klitterne ere bortskyllede paa hele Tangen, kan Havet med Høivande overskylle denne, hvorved der føres en saa unaadelig Vandmasse ind i Bredningen, at ikke alene alle de lave Limfjordskyster jævnt udfættes for Oversvømmelse, men ogsaa Tangen efterhaanden især ved det tilbageværende Hav i saa høi Grad lider Skade, at det ikke hører til Umulighederne, at den med Tiden vil omdannes til en slet og ret Sandbarre. Den Indflydelse, dette vil have paa det indenfor liggende Land, kan næppe Noget overskue.

De Arbejder, der bør foretages til Regulering af Limfjordsstangen, ere væsentlig forfæjellige fra de permanente Rysfikringsarbejder og langt vanskeligere end disse. Medens det ved de permanente Anlæg maa være magtpaaliggende at vælge saa solide og paalidelige Konstruktioner og Arbeidsmaader, som de naturlige Forhold tillade, vil det være rigtigt paa Thyborøn- og Algertangen at gaa til den anden Yderlighed og her kun benytte saa lette og billige Værker som forsvarligt, idet Hensigten med disse kun skal være for en begrændset Tid at kunne modstaa Havets Paavirkning, nemlig indtil Langerne ved Sandflugten ere havede tilstrækkeligt over Havet og indtil Kystlinien udenfor ved Sandtilsætning og Ansamlung har opnaaet samme normale Retningslinie som Landets øvrige Kyst. Da det vil være muligt, at disse midlertidige Foranstaltninger stundom ville lide mere eller mindre Skade, bør man gjøre Værkerne saa billige, at Tabet af dem bliver af ringe Betydning, og at man